

Скарбничка

КОЛІБРИ 3
ПРИГОДИ ШУКАЧІВ
МОРСКОЕ ПУТЕШЕСТВИЕ 4

ЛІСОВА ШКОЛА 6
ПРОСТАК І МУДРЕЦЬ 7

ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9

**«ОЖИДАЙТЕ, Я СКОРО
ВЕРНУСЬ!» 10**

ХВАСТУНИШКА 11

Білий кінь

Оля Чінко

Урок закінчився, але мені зовсім не хотілося йти додому. Інколи здається, що тут, у музичній школі, якась особлива атмосфера. Тому я часто залишаюся після уроку ще трохи позайматися, коли вчителька йде додому.

У сусідньому кабінеті хтось грав на скрипці. Чудова мелодія хвилями розливалася навколо. Я заслухалася і замріялася.

Але раптом за вікном почулися інші звуки – тупіт та іржання коней. «Звідки тут коні?» – подумала я і почала швидко збирати свої ноти в папку. Коні – це ще одне моє захоплення. Мені подобається спостерігати за цими величними тваринами, за їх граціозною походою. На жаль, у нашому містечку не часто їх побачиш.

Я швидко вибігла зі школи й побігла дорогою в поле. І тут ... я просто застигла від побаченого. Не знаю, чи зможу словами описати всю красу побаченої картини. Заходило сонце, розливаючи навколо золоте світло. Поле галопом біг великий білий кінь. Грива на його голові розвівалася хвилями на вітрі. Сильні

м'язи рухалися на тілі. А в промінні сонячного світла він став вогняно-золотим. Я стояла, милуючись цією картиною. Мелодія скрипки, яка ще досі лунала у моїй пам'яті, здавалося, була написана саме в таку хвилину.

Кінь біг дуже швидко, і відстань між мною і ним стрімко скорочувалася. І тут я побачила, наскільки він великий і наскільки я маленька, і що він біжить ... просто на мене! Враз зовсім інші думки з'явилися в моїй голові. Я помітила його міцні копита й не хотіла опинитися під ними. Різко обернувшись, я кинулася бігти, папка вилетіла в мене з рук. За спиною, зовсім близько, я чула тупіт копит. Кінь стрімко наближався. Моє серце шалено калатало, і я перебирала ногами так швидко, як тільки могла. Я й досі не можу до кінця зрозуміти, що тоді відбулося. Я наче летіла, потім опинилася перед дверима музичної школи, заскочила туди і міцно зачинила їх про всяк випадок.

У коридорі стояли мої друзі.

– Що сталося, Олю?

– Ти від кого так втікаєш? – по-

чали розпитувати вони, побачивши мене захекану й перелякану.

– Кінь... – задихаючись, намагалася пояснити я.

– Який кінь? Звідки тут коні? – сміялися друзі.

Виявляється, вони нічого не бачили і навіть не чули тупоту.

– Ходіть, подивитесь, – я намагалася їх переконати, що говорю правду.

Але того білого коня ніде не було видно. Я пішла трохи вперед по ґрунтовій дорозі, там лежала моя папка з нотами, а біля неї – сліди коня – доказ, що я говорила правду. Ми пішли слідами, які привели майже до самих дверей музичної школи, а далі звернули з дороги, і в траві ми вже їх не змогли відшукати.

Я часто згадую цю історію. Ту неповторної краси картину граціозного коня в золотому промінні сонця і тремтливому відчутті польоту.

Не знаю, як я змогла тоді втекти від швидкого коня, адже це було просто нереально. Думаю, що це мій ангел-охоронець узяв мене на свої крила і поніс.

Летняя тропинка

Представляешь? Лету – середина!

Колоски созрели на полях.

На лесной тропинке – паутина,

Пыль на придорожных тополях.

Дни летят. И скоро снова в школу,

Кружатся над жатвой журавли.

Не грусти. Несем мяч для футбола -

Вот ребята с озера пришли.

А стемнеет – соберемся в доме,

Почитаем вместе Книгу книг.

Где-то, может быть, в сухой соломе,

Затрещал сверчок и снова стих.

СМЕЛЬЧАК

2

РОГАТКА

5

СПРАВЖНІЙ ДРУГ

8

Артур Максвелл

Смельчак

— Ты знаешь, что я теперь могу? — кричал Марк, вбегая в дом.

— Не могу догадаться, — ответила мама. — Ты всегда что-то выдумываешь.

— Я теперь могу ехать на велосипеде, не держась руками за руль!

— Да, это большое искусство, — сказала мама, — но я считаю, что это не благо-разумно.

— Почему? — спросил Марк. — Все ребята так делают, а у меня теперь получается лучше всех.

— Возможно, — сказала мама, — но какой смысл во всем этом?

— Я даже не знаю, — ответил Марк, — это просто интересно.

— Может, и так, — продолжила мама, — но это очень рискованно.

— Рискованно? Ты всегда говоришь о каком-то риске, — с досадой сказал Марк.

— Конечно, нередко мы сами навлекаем на себя опасность, — сказала мама. — Но зачем подвергать себя ненужному риску?

— Это не риск, — ответил Марк, — это очень просто.

— Да, но я не хочу, чтобы ты это делал, — настаивала мама, — на дороге такое движение. И, кроме того, для чего же тогда существует руль? Я считаю, для того, чтобы поддерживать равновесие.

— О! — воскликнул Марк. — Не беспокойся, мама, все будет хорошо!

Он выбежал из дома, хлопнув дверью.

В одно мгновение мальчик был уже на велосипеде. Он спускался вниз с горки перед домом, скрестив на груди руки, и лицо его выражало крайнее безразличие ко всем маминим предостережениям.

Набирая скорость, горделиво поглядывая по сторонам и страстно желая, чтобы кто-нибудь увидел, как он едет, Марк мчал по дороге. Спускаясь с горы, мальчик заметил двух девочек, стоявших на обочине. Он выпрямился, сложил руки и высоко поднял подбородок. Марк просто хотел, чтобы девочки видели, с какой скоростью он может спуститься вниз, не держась за руль!

Марк ехал, не глядя на дорогу. А на дороге лежал кирпич. Если бы он не поднимал так высоко подбородок, если бы не скрестил на груди руки, то сразу бы увидел его. Но мальчик ничего не видел, и спустя мгновение последовал страшный удар. Переднее колесо смялось, руль вывернулся, и, прежде чем Марк смог опомниться и понять, что произошло, он упал в придорожную канаву.

На дороге работали ремонтники. Услышав шум, они подбежали посмотреть, что произошло. Марк барахтался в грязи, а над ним нависал разбитый велосипед.

В каком неприятном положении он оказался! Вся его одежда была перепачкана липкой грязью; а когда рабочие вытащили мальчика из этой канавы, то увидели, что его лицо, руки, колени были окровавлены и сплошь покрыты ссадинами и царапинами.

Это были очень добрые люди. Они помогли Марку подняться и дойти до дома, а один из них нес на плече поломанный велосипед.

«Дорогой мой! — вскричала мама, с тревогой и изумлением глядя на странную процессию. — Что случилось?»

Мама была крайне взволнована. Но она тут же обо всем догадалась. Действительно, все произошло так, как она предполагала.

«Бедный мой мальчик! — говорила она. — Ведь ты мог разбиться».

Мама поменяла сыну одежду, промыла раны, перевязала, потом усадила его рядом с собой у камина и по-дружески напомнила о том, что она говорила всего час тому назад.

— Рисковать можно ради какого-то доброго дела, — говорила она. — Например, помогая людям в беде. Но идти на риск ради какого-то удовольствия и развлечения — это очень глупо. Есть люди, которые ради впечатления готовы ходить по краю пропасти или стоять на краю волнореза, когда бушует море, ехать на машине со страшной скоростью или плыть в океане на большой глубине. Но таких людей нельзя назвать смелыми. Их действия — не героические поступки, а всего лишь самохвальство. Они стараются привлечь к себе внимание, но это все показное, недостойное хвастовство.

— А это относится и ко мне? — спросил Марк.

— Безусловно, — ответила мама. — В какой-то момент ты поступил точно так же, как те люди, о которых я тебе только что рассказывала. Это «смельчаки», и рано или поздно с ними случится то же, что и с тобой.

— Хм, — сказал Марк, — но все же как интересно ехать на велосипеде, не держась за руль!

— Возможно, — произнесла мама, — но, я думаю, это лишено всякого смысла, не так ли?

Марк грустно взглянул на свои бинты.

— Я тоже так думаю, — сказал он.

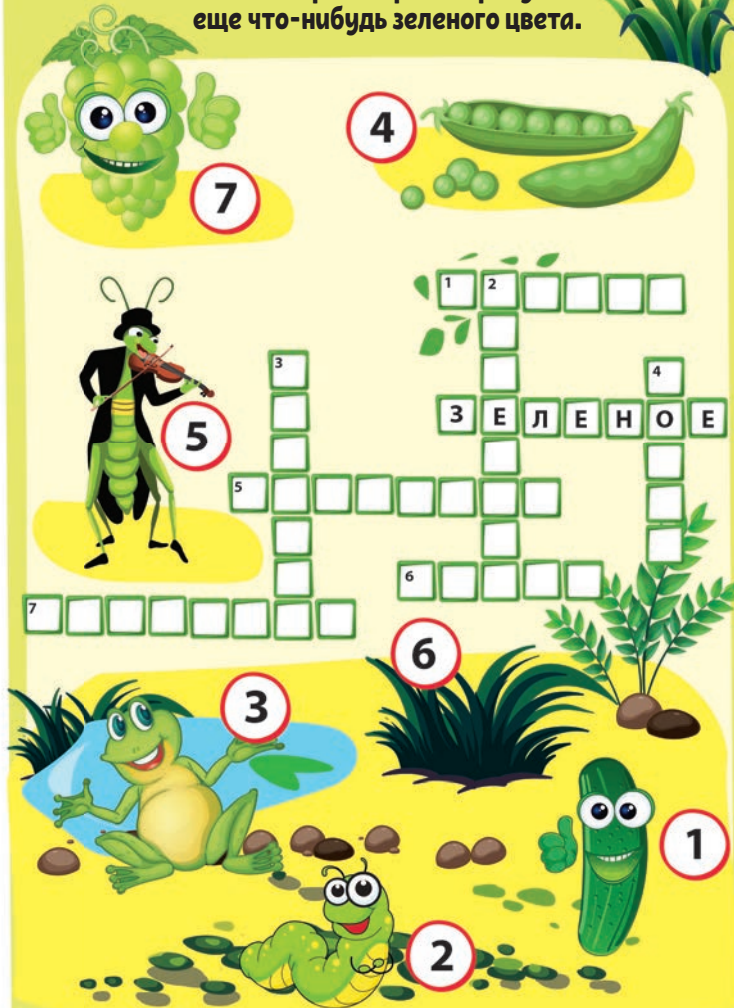
Логіка

Знайди в кожному рядку зайве та обведи олівцем.

Кроссворд

Заполни кроссворд и нарисуй еще что-нибудь зеленого цвета.

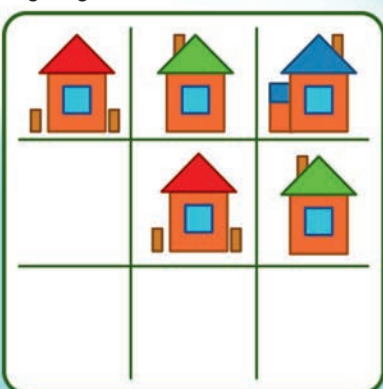
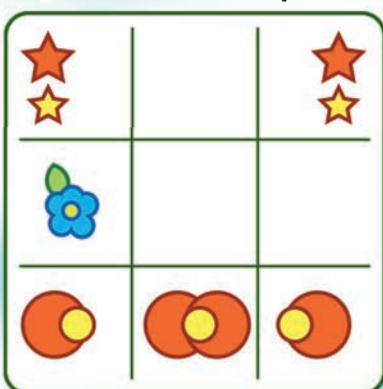
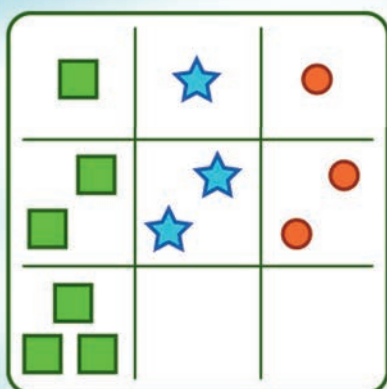

До какого цветка долетит бабочка? Покажи ее путь. В этом тебе помогут стрелки.

Загадочные квадраты

Разгадай закономерности в каждом квадрате и дорисуй пустые поля.

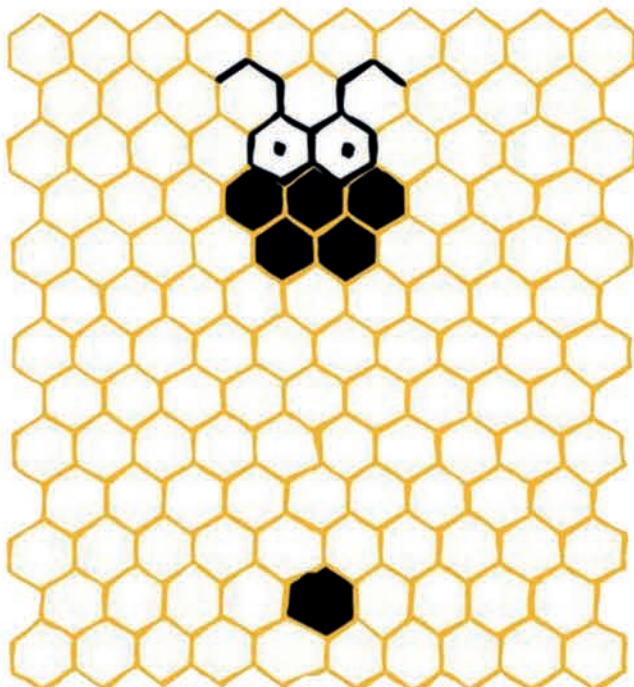
Джунгли

Помоги обезьяне добратися до пальми
с кокосами по лианам.

ПЧЕЛКА

Нарисуй пчелу, закраш-
вая соты по примеру.

Колібрі

На одному з дерев у саду
моєї мами самка колібрі
звила гніздо. Це був Божий
подарунок для нас! Воно
розташовувалося якраз на
рівні наших очей, так що ми
могли спостерігати за всім,
що відбувається в гнізді. Коли
з мініатюрних яєчок вилупи-
лися пташенята, вони були як
крихітні кульки із заплуще-
ними очима, голі, беззахисно
роззявляли дзьобики.

Через кілька днів дзьобики
у пташенят були вже довші за
тіло. Колібрі-мама з ранку до
вечора шукала їжу в саду. Вона
була така активна й невтомна,
що я не переставала диву-

ватися. Колібрі може за день
облетіти від 500 до 3000 квітів.

Колібрі важать від 1,5 до
20 грамів, довжина тіла – від 5,5
до 21,5 см. Ці птахи махають
крилами зі швидкістю від 80 до
100 помахів у секунду, а літати
можуть і зі швидкістю 48 км/г,
коли не квапляться, і зі швид-
кістю 80 км/г, коли їм загрожує
небезпека. Серце птахів б'ється
у вісім разів швидше за твоє.
Їхні лапки настільки короткі, що
ходити колібрі не можуть.

Доки пташенята в гнізді, вони
повністю залежать від своєї
мами. Вона піклується про них,
годує, захищає, прикриваючи
своїми крилами.

Моя мама проганяла кішок
із саду, щоб вони не зруйну-
вали гніздо, але є Хтось значно
могутніший, Хто давав цій пта-
шиній сім'ї харчування і захист.
Великий Бог піклується про цих
малих пташок. Вони цінні для
Нього, бо Він створив їх.

Кожен з нас також цінний
для Бога.

Горобці щебечуть зранку,
Посідали біля ґанку.
Треба бігти до кринички –
Пташкам хочеться водички.
Воду всім нам треба пити,
Щоб здоров'ям володіти.

Дзьоб журавля

Журавлі – цікаві птахи, але в
них є один недолік. Вони дуже
крикливі, особливо коли летять.
Крикливість – часто негативна
риса, а для журавлів вона на-
віть небезпечна. Шум привертає
увагу орлів, які нападають на них і
хапають просто в польоті.

Дорослі й досвідчені журавлі
наповнюють дзьоби камінцями,
таким чином вони просто не
можуть видати жодного звуку.
Ці птахи летять із камінцями у
дзьобі, доки не досягнуть пункту
призначення. Так вони рятуються
від сумної долі – смерті в пазурах
хижих птахів, які вистежують свою
здобич у повітрі.

Людей, схожих на журавлів і які
говорять надто багато, Біблія на-
зиває нерозсудливими. Тримати

язика за зубами, щоб не наго-
ворити зайвого, може виявитися
непростим завданням, якщо у тебе
вже виробилася звичка
говорити, не замислю-
ючись. Наговоривши
зайвого, легко втратити
хорошого друга, зіпсувати відно-
сини з батьками, а для дорослої
людини – втратити роботу. А все
тому, що розкриваєш рот і гово-
риш те, чого не слід говорити.

Звісно, тобі не доведеться наби-
рати в рот камінців, як журавлю,
щоб не вимовити слова, про які
потім пошкодуєш.

Утім, пам'ятай про наслідки сказаних
слів. Потрібно знати, коли говорити,
а коли мовчати. Часто «мовчання –
золото».

Таллим и ее детки

В зоопарке одного города
белая швейцарская овчарка по
кличке Таллим усыновила трех
тиграт, от которых отказалась
их мать Багира. Олимп, Дар
и самочка Талли повторили
судьбу предыдущих детенышей
этой тигрицы – тогда тиграт
выкормила собака породы
шарпей.

Как это ни странно, со-
трудники зоопарка сочли,

что собака будет лучшей при-
емной матерью, чем другая
тигрица, и Таллим справилась
на «отлично». Возможно, снача-
ла тигрята были удивлены такой
кормилицей, но Таллим завое-
вала их доверие вниманием и
заботой, не забывая при этом

своих собственных семерых
щенят. То, что собака приняла
детенышей, настолько непо-
хожих на нее, – иллюстрация
настоящей любви.

Жаклин
Телло
Айяла

Знайди відмінності.

Морское путешествие

Выполни все задания, чтобы спасти человека на необитаемом острове, который выжил после кораблекрушения.

1

ЗАДАНИЕ

На планете Земля расположены 4 океана. Подпиши их названия на карте, используя подсказки.

Тихий океан - на запад от Америки, на северо-восток от Австралии;

Атлантический океан - на запад от Африки, на восток от Америки;

Индийский океан - на юг от Европы и Азии;

Северный Ледовитый океан - подсказка кроется в самом названии.

2

ЗАДАНИЕ

Найди 8 отличий между картинками.

3

ЗАДАНИЕ

Найди названия рыб и подпиши им номерки.

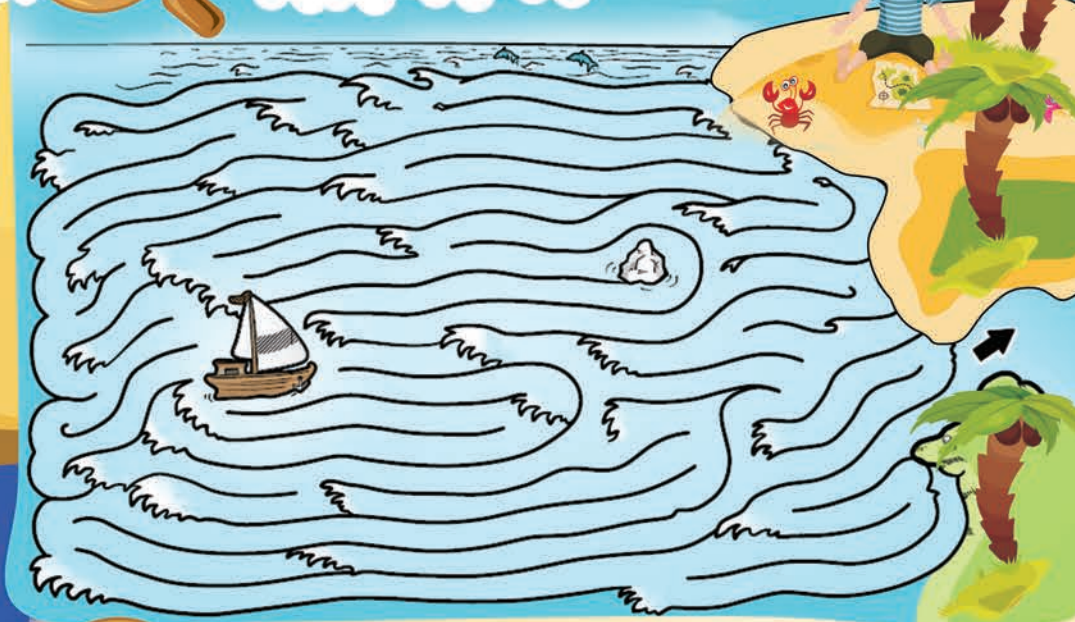
Ё	С	О	Л	А	П	Е	Е	Б
Т	Р	С	У	Т	У	С	Л	У
С	А	А	К	Е	Н	К	А	Г
А	Л	Й	А	Ц	Щ	У	Р	А
К	А	Р	П	Л	А	К	Ь	Г
А	А	В	Т	О	О	К	А	О
А	З	А	С	Ь	Н	У	Ш	Р
Н	С	О	М	Ш	Р	Ё	У	Б

1. Акула
2. Белуга
3. Горбуша
4. Ёрш
5. Окунь
6. Осётр
7. Пескарь
8. Плотва
9. Сазан
10. Сайра
11. Салака
12. Сом
13. Тунец
14. Щука

4

ЗАДАНИЕ

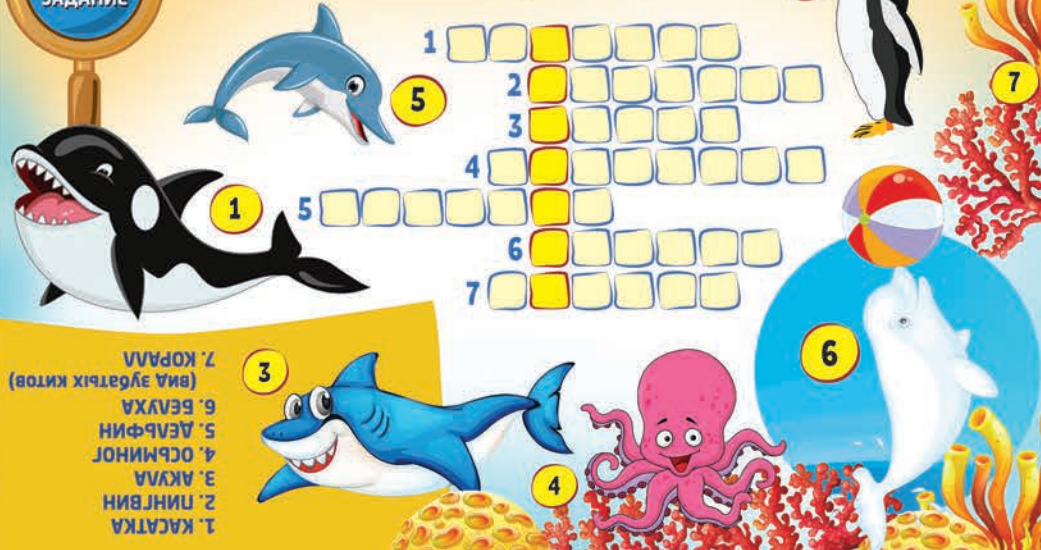
Пройди лабиринт, чтобы провести корабль к острову. Именно там и ждет спасения наш человек.

5

ЗАДАНИЕ

Разгадай кроссворд и ты узнаешь, что сказал в ответ спасенный мужчина.

1. КАСАТКА
2. ПИНГВИН
3. АКУЛА
4. ОСЕТР
5. БЕЛУГА
6. ЩУКА
7. КОРАЛЛ (вот так хитро бле бле)

Елена Чепилка

Рогатка

У Алеши появилась рогатка. Он случайно нашел ее на улице, когда шел в магазин за хлебом. Алеше она сразу понравилась. Совсем еще новая рогатка. Он с удовольствием сунул ее в карман куртки. Только бы папа с мамой не заметили. Они говорили, что рогатка – нехорошая игрушка.

«Да я ею просто так постреляю. В банку из-под консервов, например, или в дерево. А в птиц и животных не буду! Очень мне это нужно!» – с этой мыслью Алеша быстрее обычного дошел до магазина, купил хлеба и вприпрыжку побежал к дому. Рогатка приятно оттягивала карман. Вот повезло, так повезло!

Когда мама отпустила Алешу гулять, он, сгорая от нетерпения, побежал в сад. Камушки под ногами и тут, и там. Какой хочешь – бери и стреляй.

Сначала Алеша обстрелял стену сарая, потом ствол старого дуба, а потом добрался до забора. Сколько в заборе дощечек – надо в каждую попасть! Мальчик так увлекся, что не заметил, как их котенок Вася возвращался домой, по своему обыкновению, по забору. Запущенный Алешей из рогатки камень попал Васке прямо в лапку! Бедный котенок упал на землю. Алеша сначала застыл от ужаса, а когда опомнился, быстро подбежал к Васке. Раненая лапка как-то неестественно свисала.

– Васенька, миленький, прости меня! Ты жив, Васенька? Мой хороший!

Мальчик тормозил котенка и плакал. Наконец Вася шелухнулся и принялся жалобно мяукать. Ох, что же он наделал?! Ведь совсем недавно мальчик принес домой Васку еще слепым, смешным

котеночком. Целый вечер он упрашивал маму оставить его у них дома, и вот теперь...

Алеша с досадой отшвырнул рогатку далеко в кусты сирени. Потом бережно взял котенка на руки и понес домой. Мама помогла сынишке лечить беднягу. Она забинтовала Васке лапку, а потом напоила котенка теплым молоком и уложила спать в коробке из-под торта.

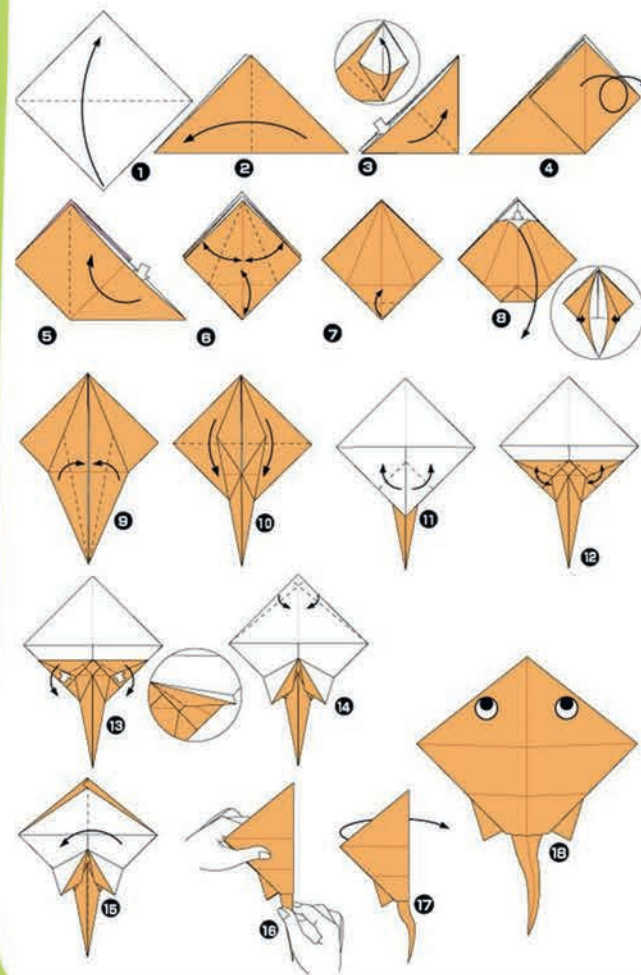
Алеша во всем признался маме. В тот вечер ему было очень горько и стыдно.

– Мамочка, – шептал он, прижавшись к ней, – я больше никогда не возьму в руки рогатку. А бедного Васку буду любить еще сильнее.

Алеша сдержал свое слово. Я иногда прихожу к нему в гости. Он вырос и уже ходит в школу, а до калитки его каждый раз провожает пушистый хромой кот.

Скат

Склады ската за схемой.

Фруктовый кроссворд

Реши кроссворд, разгадав все фрукты.

Советы спасателя

Я со своими двоюродными сестрами плескалась в воде у берега, подпрыгивая на волнах. Все было хорошо, пока мы не заметили, что набегают большие волны. Мы даже закричали ей: «Стой, стой!».

Волна была действительно высокой, и хотя мы изо всех сил побежали прочь, она догнала нас и окатила с головы до ног. Все вокруг превратилось в бурлящую кашу из воды и песка, которая переворачивала и куда-то волокла меня. Я испугалась, что

утону. Встать на ноги я не могла – вода с силой бросала меня вниз. Я думала только о том, чтобы удержать дыхание, пока волна не схлынет.

Позже спасатель на том пляже объяснил мне, как надо спастись от больших волн. «Надо просто плыть, дожидаясь спада волны», – сказал он.

В жизни тоже так случается. Кажется, все под контролем, ты прекрасно себя чувствуешь, но никогда не знаешь, в какой момент неожиданно нахлынет

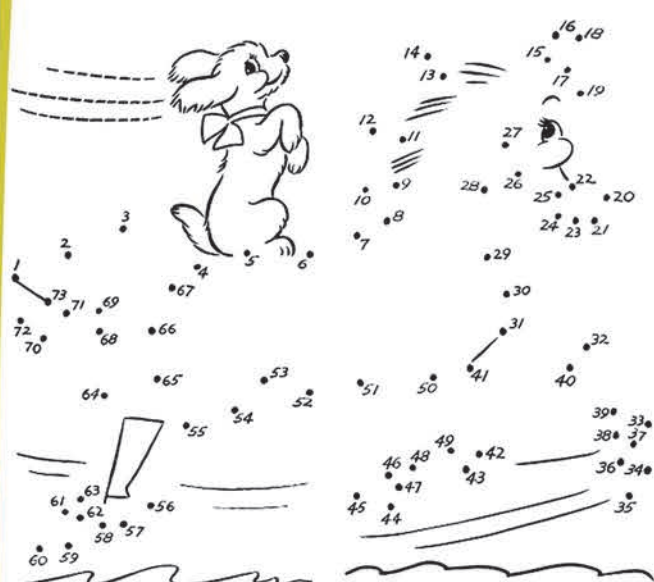
огромная волна событий и обстоятельств, с которыми не сможешь справиться. Сложный предмет в школе, неудача на соревнованиях, предательство друга, развод родителей, смерть близкого человека – это только некоторые из таких волн. Они опрокидывают и топят нас.

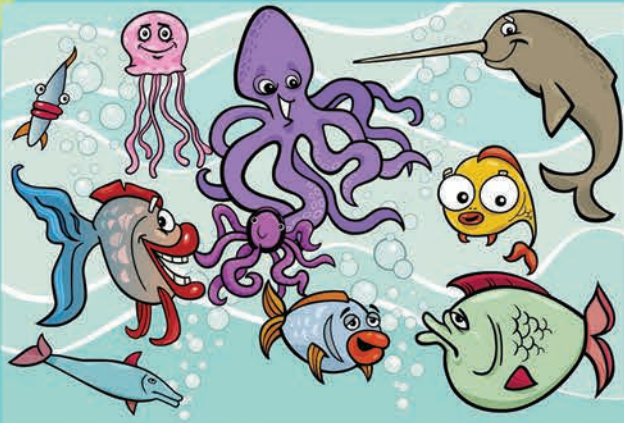
Когда ты попадаешь в трудную ситуацию, помни, что надо плыть и ожидать, когда волна спадет.

И не забудь попросить помощи у Бога!

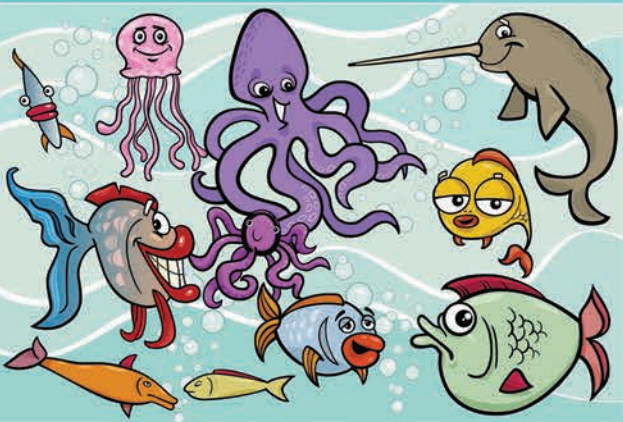
Розмалюй

З'єднай точки за цифрами та розмалюй.

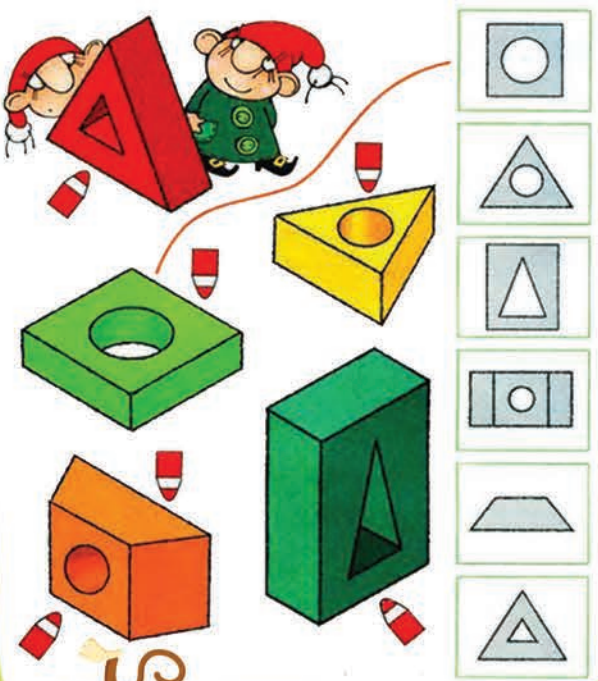

Знайди відмінності.

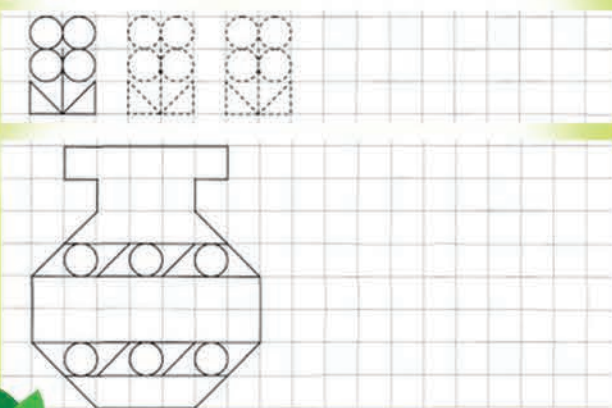

Архитекторы

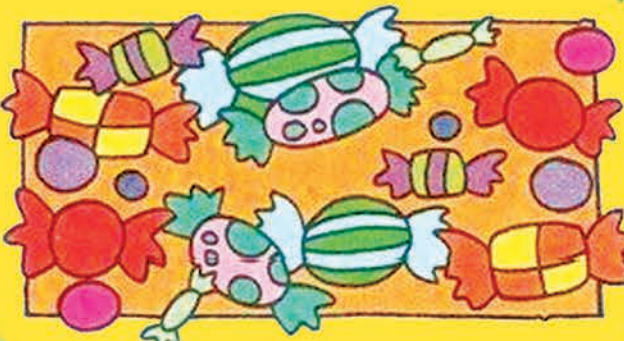
Проведи линией, какому чертежу соответствует фигура.

Продовжи ряд, малюючи за зразком.

Знайди дві однакові цукерки.

Лісова школа

Одного сонячного ранку троє найкращих друзів тигреня Тишко, лисичка Ласочка і цуценятко Бабачок прийшли до Лісової школи і почали обговорювати пригоди, які з ними трапилися під час вихідних.

Вони так захопилися розмовою, що не помітили, як до класу зайшла мудра сова Марія Тихонівна – учитель лісової мови і директор цієї незвичайної школи. Вона привела з собою нового учня – грибочка Мукорчика.

Усі звірята зраділи появі нового друга і намагалися підтримати його. Та тільки гордий тигрик Тишко із заздрістю дивився на нього.

– Теж мені, новий друг, я все одно кращий, – думав зі злістю Тишко. Марія Тихонівна запропонувала Тишкові розв'язати завдання, та він мовчав. Тишко був у відчаї, бо не знав відповіді.

Мукорчик завжди гарно готував до уроків і тому знав розв'язок цього завдання, він із задоволенням запропонував Тишкові допомогу.

Але замість подяки Тишко злісно загарчав на Мукорчика.

Марія Тихонівна зробила Тишкові суворе зауваження, що так поводитися нечемно. І попередила, що наступного разу, якщо це повториться, викличе до школи батьків тигреняти.

Відтоді тигрик ще більше став не-навидіти грибочка.

Закінчився навчальний день, усі друзі тигреняти йшли з Мукорчиком.

Тишко змушений був шукати собі інших друзів, бо цих вважав зрадниками.

Поблизу школи літали метелики Митя й Мотя. Їм було весело разом. Тишко подумав, що добре було б товаришувати з метеликами. Він швидко познайомився з Митею і Мотею, і вже через кілька хвилин нові друзі знайшли спільну мову.

Наступного ранку весь клас з учителем літології Лисаветою Патриківною зібрався до лісу. Тишко взяв із собою своїх нових друзів Митю і Мотю.

Під час прогулянки тигрик зі злістю та заздрістю позирав на Мукорчика, який розважав своїх товаришів.

Тишко заздрив Мукорчику тому, що на нього звертають багато уваги, а йому так хотілося, щоб і на нього звернули увагу.

– Подумаєш, я теж особливий, не такий, як усі звірята, я вмію плавати. Я особливий! – подумав Тишко і вирушив до озера Вовчого, якого всі так боялися.

Минув деякий час. Раптом лисичка Ласочка почула, як хтось кличе на допомогу:

– Допоможіть! Друзі! – почулося далеко.

– Хто це може бути? – запитала Ласочка у звірят.

– Ой, та це ж Тишко, – здогадався Мукорчик. – Біжімо хутко до нього. Тишкові потрібна допомога.

Через кілька хвилин усі друзі стояли біля озера, але ніхто не наважувався рятувати Тишку. Звірята не вміли плавати. І лише Мукорчик швидко схопив велику палицю та протягнув її Тишкові.

– Хапай! Хутко! – крикнув Мукорчик.

Тишко через свою гордість спочатку не хотів приймати допомогу від свого «недруга».

Але, злякавшись за своє життя, схопився за палицю.

Важко було грибочку тягнути Тигреня з озера, та друзі швидко приєдналися до Мукорчика і разом витягнули мокрого і зляканого Тишку на берег.

Відтоді тигренятко стало з повагою ставитися до Мукорчика, хоча ще не стало його другом. Але тепер тигрик Тишко, лисичка Ласочка, цуценятко Бабачок і грибочок Мукорчик разом ходили до школи.

А ви б хотіли мати такого друга, як Мукорчик?

Я сподіваюся, що ця історія навчить вас того, чого навчила Тишку: не заздрити, бути ввічливим та не бути гордим!

Марина Костюченко
Аня Живцова

Кліщ

Існує велика кількість видів кліщів. Цих крихітних комах можна зустріти всюди. Особливо мене зацікавили ті, що живуть на нашій шкірі і в пилу наших будинків, тому що завдяки нам вони харчуються. Найбільший із цих кліщів сягає розміру всього 0,5 мм.

Шкірні кліщі харчуються відмерлими частинками нашої шкіри, що від-

окремлюються щодня і залишаються в різних місцях будинку – на дивані, на підлозі, на постільній білизні, на одязі. Тут ці комахи живуть, вони стрімко розмножуються в темряві, якщо температура буде вище 20 °C, а вологість – близько 70%.

Найбільша проблема полягає в тому, що екскременти кліщів і померлі особи перетворю-

ються на тонкий пил, який ми вдихаємо і який може викликати алергію і симптоми астми.

Щоб уникнути проблем із кліщами, потрібно відчиняти вікна, провітрювати приміщення, тоді свіже повітря і сонце очистять наш будинок, також слід добре і часто прати одяг і постільну білизну.

Жаклін Телло
Айяла

Простак і мудрець

Отже, ти в супермаркеті. Перед тобою полки зі свіжою випічкою, упакованою в коробки. Що на них зображено? Спокусливі пишні кекси й рулети, політі шоколадною глазур'ю, ніби шепочуть: «Купи і з'їси мене!»

Уважно розглянь одну таку коробку і подумай: чи відповідає реальності образ, що привертає погляди покупців? Чи будуть кекси насправді такими, якщо спекти їх удома? І якщо відкрити упаковку, рулети будуть саме такими, як на картинці?

Можливо, ми тебе розчаруємо, але те, що ти бачиш

на яскравих упаковках, — часто лише реклама. Фахівці з продажу — справжні професіонали у створенні ілюзій. Наприклад, мед на фотографіях — це імітація. Справжній мед розтікається дуже швидко, фотограф не встиг би зробити серію якісних знімків для прикраси упаковки. Тому на зйомках використовують моторну оливу.

Те ж саме відбувається з фотографіями на коробках із пластівцями. Насправді ти бачиш тарілку не з молоком, а з білим клеєм, адже пластівці миттєво просочуються молоком і тонуть

у ньому, так що вигляд на фото був би не дуже апетитний.

Але штучно створюють не тільки образи їжі, а навіть образи людей. Усі дефекти на журнальних фотографіях ретушують, і люди мають бездоганний вигляд. Можна зробити так, що людина на фото здаватиметься молодшою, стрункішою, привабливішою, ніж насправді. Про рекламні фотографії можна сказати, що вони часто нас вводять у оману. Тому важливо не потрапити до пастки, як безліч простаків у цьому світі. Аналізуй усе, що бачиш і чуєш, будь мудрим, а не простаком.

Розумне ліжко

Є підлітки, яким мама змушена щодня нагадувати про те, що потрібно заправити ліжко. Інші його взагалі не заправляють, радіючи, що так легко вирішили цю проблему.

Іспанець Асценсіо Зубельдіа дванадцять років трудився над винаходом ліжка, яке б саме себе заправляло. Ковдра в цьому ліжку приєднана до двох механічних «рук», які стелять її поверх простирала під дві подушки, закріплені в узголів'ї.

Ліжко можна запрограмувати так, що через хвилину після підйому людини все вже буде застелене; також можна керувати ним завдяки пульта. Насправді заправляти чи не заправляти ліжко вранці — питання ліни, а для лінивого навіть необхідність натиснути на кнопку пульта «розумного» ліжка може стати проблемою. Лінь не належить до чеснот людини. Працьовиті діти, зайняті корисними справами, викликають значно більше симпатії, ніж ті, хто бездіяльно тиняється без діла. Той, хто трудиться і докладає зусиль, отримує багато благословень від Бога. Усі старання, яких ми докладаємо до роботи, сторицею окупляться. Світ дуже потребує старанних і розумних молодих людей, які присвячують свої таланти і здібності на служіння Богові і ближнім. А кому потрібні ліниві?

Алгоритми SoSACO и муравьи

Для многих людей ежедневное путешествие по просторам Интернета — привычное занятие. Некоторые проводят часы в поисках людей, которых когда-то встречали, чтобы возобновить общение. В социальных сетях, таких как Фейсбук, ты за считанные минуты можешь найти старых друзей и просмотреть много информации об их жизни, фотографии, записи на стене.

Администраторы социальных сетей постоянно совершенствуют систему, и эта

довольно сложная техническая работа становится все объемнее, потому что ежедневно тысячи новых пользователей заводят себе аккаунт.

В Мадридском университете имени Карлоса III, похоже, нашли решение. Это алгоритм SoSACO, ускоряющий поиск связей между пользователями, чтобы они встретились в социальной сети.

Самое интересное, что на это решение исследователей вдохновили муравьи. Ученые наблюдали и изучали поведение муравьев, когда они находили

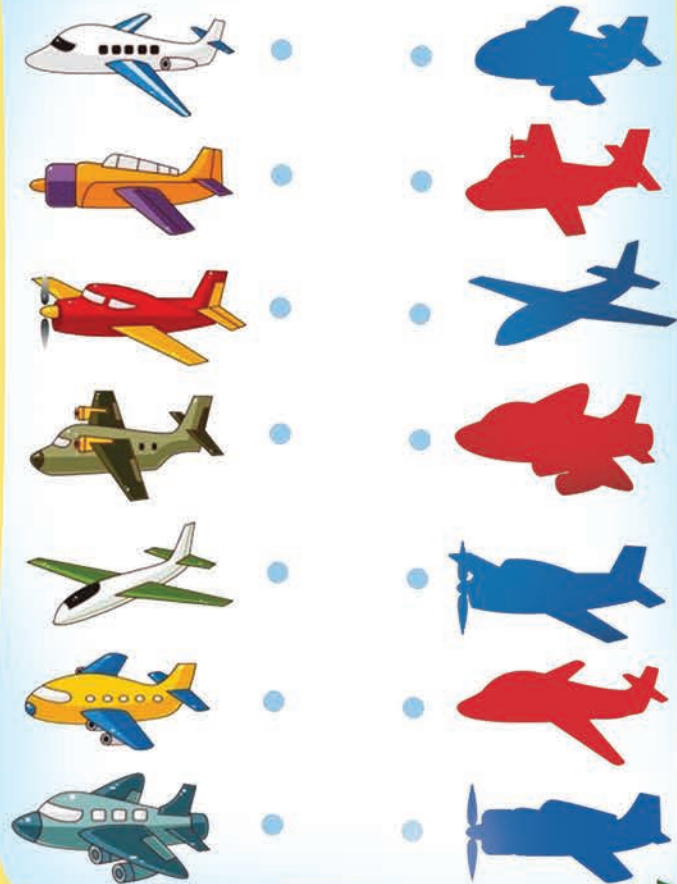
кратчайший путь между муравейником и едой. Они отмечают путь туда и обратно специальными химическими веществами — феромонами. По этому следу все муравьи быстро переносят еду в муравейник.

Компьютерные технологии пытаются воспроизвести такие «следы», чтобы за тысячные доли секунды мы могли найти друг друга в социальной сети независимо от того, в какой точке земного шара мы находимся.

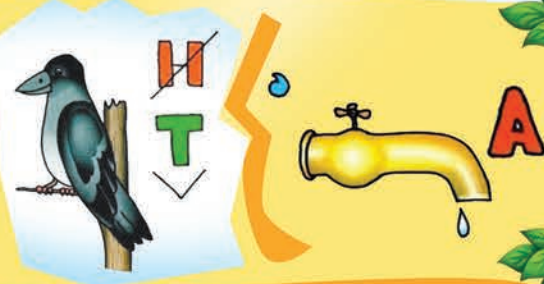

ЛІТАЧКИ

Підбери тінь для кожного літачка.

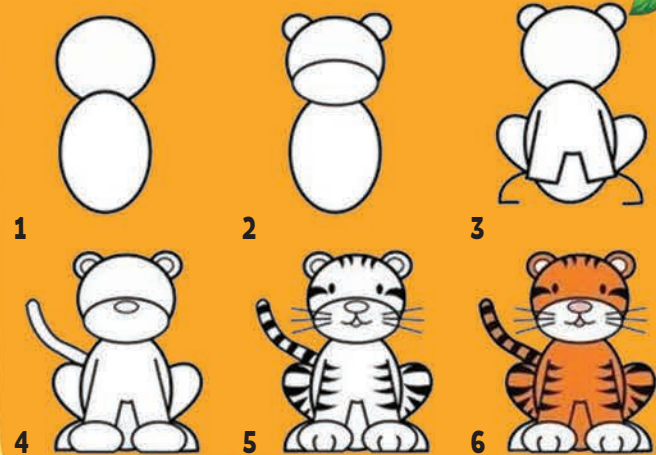

РЕБУСЫ

Урок рисования

Учимся рисовать тигренка.

Лабіринт

Пляж

Знайди і полічи предмети, зображені нижче.

Лабіринт

Допоможи кроту дістатися до своїх запасів.

Карта сокровищ

В каком месте пираты закопали свои сокровища? Для того чтобы это узнать, используй секретный код на карте.

СПРАВЖНІЙ ДРУГ

— Петрику! — крикнув тато. — Іди-но сюди, ти мені дуже потрібен.

Відповіді не було. Тато продовжував робити свою справу.

На тротуарі, перед їхнім будинком, лежала величезна гора дров на зиму. Вантажівка привезла і скинула їх, і дрова потрібно було прибрати якнайшвидше, щоб вони не заважали перехожим на вулиці. Крім того, наближався вечір, і носити дрова в темряві було б неймовірно складно.

Минуло кілька хвилин, і тато знову покликав Петрика, тільки цього разу голосніше:

— Петрику, де ж ти? Ти мені потрібен! Іди сюди негайно!

Петрик не приходив, тато хотів пошукати сина, але, вирішивши, що дрова потрібно прибрати якнайшвидше, залишився на вулиці.

Працюючи на самоті, тато думав про Петрика: «Де ж він? Чому не йде допомогти? Напевно, сидить зараз у кріслі, читає книгу і просто не може відірватися, захопився...»

Тато знову покликав Петрика вже з гнівом у голосі:

— Петрику! Я чекаю на тебе!

— Що? — пролунав сонний голос із будинку. — Ти кликав мене?

— Авжеж! Я вже втретє кричу, негайно прийди і допоможи мені прибрати дрова! Ти йдеш чи мені потрібно тягнути тебе за руку?

— Так, я йду... — долинув до тата сонний голос Петрика, а через хвилину він підійшов до тата перевальцем, не витягуючи рук із кишень, із незадоволеним виразом обличчя.

— Що ти хочеш від мене? — запитав Петрик.

— Я думаю, ти й сам бачиш ... потрібно до настання темряви занести дрова в підвал, щоб вони не залишилися на ніч на тротуарі перед будинком.

Петрик узявся до роботи. Він так швидко накладав поліна в тачку і підвозив їх до вікна підвалу, аби спустити вниз!

Виявилося, що він може дуже добре працювати, тільки почати йому було важко. Коли все було закінчено, тато запитав Петрика:

— Чому ти не відразу відгукнувся, коли я покликав тебе на допомогу? Дивись, як добре ти можеш працювати. Дякую тобі, я радий, що ти допоміг, але був би ще більше радий, якби ти відгукнувся відразу або сам здогадався, що мені потрібна допомога.

— Мені завжди важко відволіктися, особливо якщо я зайнятий чимось іншим, — відповів Петрик.

Тато нічого не сказав, але запросив Петрика зайти до будинку і сказав, що після вечері розповість йому одну історію.

Батько й син пішли до будинку, помили руки, повечеряли, а потім сіли у вітальні, і тато почав розповідати: «Чи чув ти коли-небудь, Петрику, про одного відомого дослідника на ім'я Ернест Шеклтон? Ні? Ну, от слухай. Ернест Шеклтон збирався досліджувати Південний полюс і хотів взяти із собою свого вірного друга й помічника на прізвище Вільд. Цей друг проявив себе в минулі поїздки дуже надійним і відданим, і Шеклтон шукав його, щоб запросити до цієї експедиції. Вільда ніде не було, і ніхто не знав, де він. Одні казали, що він поїхав полювати

в Африку, інші — в Австралію, але всі запевняли, що знайти його неможливо. Шеклтон відповів:

«Я впевнений: щойно до нього дійде слух, що я вирушаю в подорож, він з'явиться і поїде зі мною, куди завгодно». «Та ні», — заперечували знайомі вченого. Але ввечері хтось постукав у двері дослідника. Увійшов чоловік, подав йому візитну картку і сказав, що гість очікує внизу. Шеклтон подивився на картку і прочитав ім'я гостя: «Георг Вільд». «Це він! — закричав дослідник. — Впустіть його негайно до мене!»

Вільд увійшов. Друзі потиснули один одному руки, сіли, і Шеклтон запитав: «Як ти дізнався, що я вирушаю в мандрівку?»

Вільд відповів: «Я був в Африці на полюванні. У нас була хороша група, але приїхав ще один чоловік. Виявилося, він знав тебе і знав про твій намір поїхати на Південний полюс. Я залишив усе... і ось я перед тобою! Коли ми ідемо?» Тато закінчив розповідь і подивився на Петрика: «Чи не думаєш ти, що Вільд вчинив по-дружньому? Він не очікував, доки його покличуть, але знав, що буде потрібен, і приїхав негайно».

— Так, це справжня дружба, — погодився Петрик.

— Мені б хотілося... — почав тато.

— Я знаю, — відповів Петрик.

Відтоді Петрик відгукувався на перший поклик тата і з усмішкою говорив: «Ну, що кажете робити, капітане?» Тато усміхався у відповідь, і вони разом працювали на подвір'ї та в будинку, а потім разом відпочивали.

Анаграма. Скласти слова.

Веселый English

DOGS

СОБАКИ

TASK 1

Read and learn new words.
Прочитай и запомни новые слова.

a kennel
[кэнэл] –
конура,
будка

a dog
[дог] –
собака

to walk [вок] –
выгуливать

to feed
[фид] –
кормить

to bark
[ба:к] –
лаять

to play with...
[плэй виз] –
играть с...

a bone
[боун] –
кость

a ball
[бол] – мяч

TASK 2

Search the words.
Найди слова,
которые ты только
что выучил.

T	L	F	I	I	B	O	N	E	R
F	B	A	L	L	D	Z	X	P	D
B	I	S	U	W	M	O	E	P	O
O	K	D	N	F	E	E	D	P	G
K	N	B	E	L	R	E	A	F	H
E	B	T	L	W	A	L	K	J	Z
N	F	A	J	U	O	M	T	M	P
N	B	R	B	I	E	T	A	H	L
E	I	B	A	R	K	Y	Y	C	A
L	G	T	N	S	Y	A	R	T	Y

TASK 3

Try to find and count all dogs. Write down
the number of each item that you found.

Найди и сосчитай всех собак.
Запиши их количество.

White Dog

Spotted Dog

Dog with Bone

TASK 4

Read the text. Fill the gaps with appropriate
words. Прочитай текст. Заполни пропуски
подходящими словами из колонок.

I have a 1. It's name is Rex. We live in a big
house and our dog lives in a 2. I like to
3 Rex and to 4
with him with a ball. Rex likes when I 5
6 him. His favorite food is 7.
When some stranger comes up to our house, Rex
begins to 8. I like my dog so much,
because it is very kind and clever!

1	DOG	PIG	CROCODILE
2	FLAT	KENNEL	BOX
3	LAUGH	OPEN	WALK
4	PLAY	MIX	TRAVEL
5	BEAT	FEED	SEAT
6	BONE	BANANAS	ICE-CREAM
7	RUN	SLEEP	BARK

TASK 5

Solve the maze and help
the dog to find its home.

Пройди лаби-
ринт и помоги
собачке найти
свой дом.

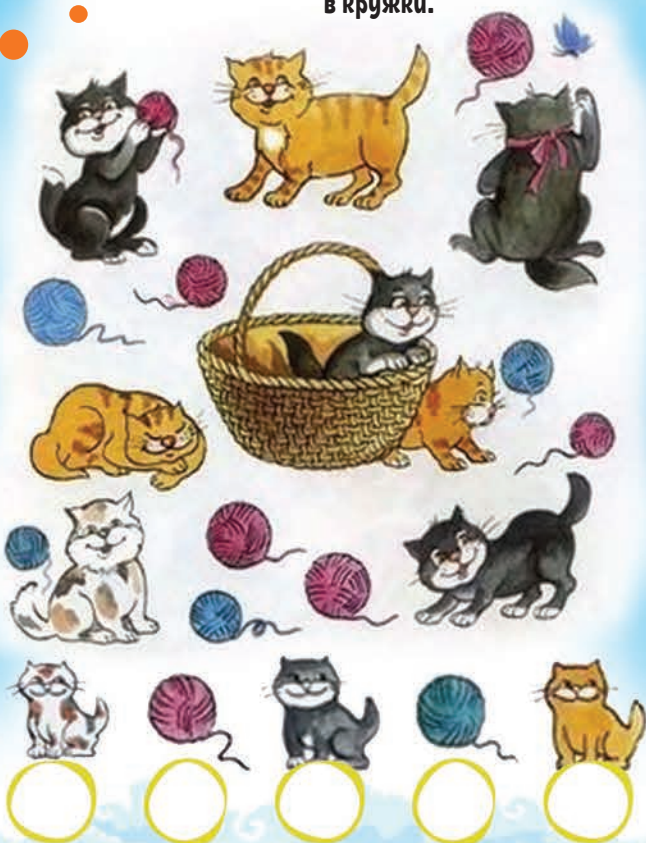
TASK 6

Find unnecessary object in every line.
Найди лишнего в каждом ряду.

МАТЕМАТИКА

Полічи всіх котиків і мотки ниток. Запиши відповіді в кружки.

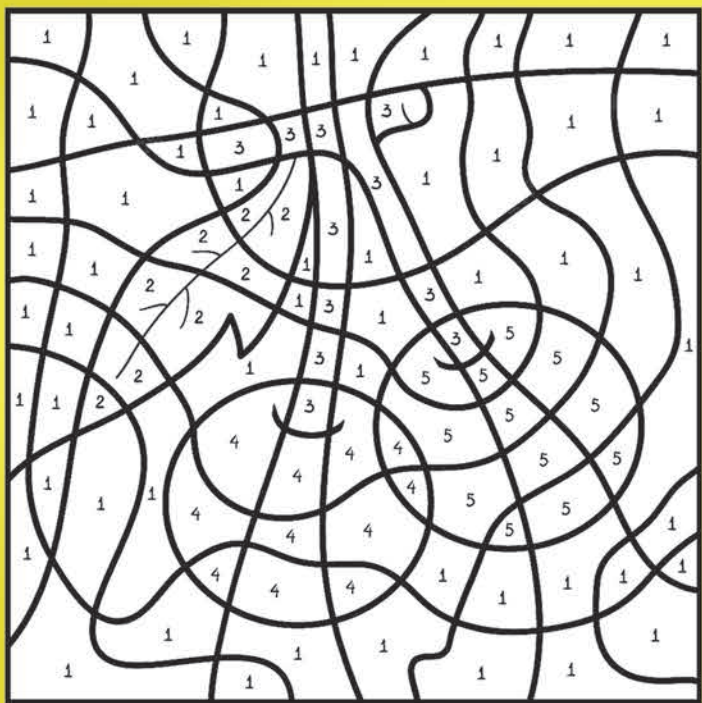

Посылка

Загрузите посылки в грузовички так, чтобы все они поместились.

Цифри-розмальовки

1 2 3 4 5

Розфарбуй зображення за цифрами, підібравши потрібні кольори.

«ОЖИДАЙТЕ, Я СКОРО ВЕРНУСЬ!»

Вам приходилось когда-нибудь кого-то ждать? Хотя тот, кого ждешь, обычно обещает вернуться скоро, но как же долго тянется время ожидания. И сегодняшний наш рассказ о детях, которым пришлось пережить это ощущение на собственном опыте.

Семья Любимцевых решила в этом году отдохнуть в палатке на побережье Черного моря. Было решено поехать в отпуск в конце июля и провести на море две недели.

Сначала все шло по плану. Поездом доехали до Симферополя, сели в автобус, чтобы ехать в Судак. Дорога была с крутыми поворотами. В автобусе было жарко. И дети даже обрадовались, когда, проехав по горной дороге и спустившись к побережью, автобус неожиданно остановился. Все с радостью вышли из автобуса. Море было рядом. Кто-то из взрослых сразу же отправился в разведку.

— Ура! — громко сообщил смельчак прямо из воды. — Дно тут хорошее, безопасное. Все могут искупаться.

Многие решили освежиться. А когда водители сообщили, что придется простоять не меньше часа, число желающих искупаться и отдохнуть на берегу увеличилось. Любимцевы тоже взяли с собой некоторые вещи и расположились на берегу. Водичка в море была теплой, дети с удовольствием плескались возле берега.

Прогноз водителей относительно времени оказался неточным. После двухчасового ремонта машина так и не сдвинулась с места. Сколько еще придется стоять, никто не знал. А день быстро клонился к вечеру, и нужно было подумать о ночлеге. На семейном совете решили, что мама с детьми останется здесь, на берегу, а папа пройдетесь вдоль берега, чтобы найти, где остановиться на ночлег.

— Не грустите! Я скоро вернусь! — сказал папа.

— Только ты поскорее возвращайся, папа! — попросили дети.

— Хорошо, постараюсь! — ответил папа. Он быстро пошел вдоль дороги и вскоре скрылся за поворотом.

Вначале время тянулось незаметно. Дети купались в море, потом все поужинали. Солнце почти уже село, а папа все еще не возвращался.

— Мама, может, пойдем искать папу? — заволновались дети.

— Не волнуйтесь, — успокоила мама. Папа скоро вернется. Ведь он сказал нам: «Ожидайте». Значит, нужно ожидать.

Прошло еще немного времени, и все вдруг с облегчением вздохнули. Они увидели отца, который возвращался к ним веселый, уверенной походкой, чтобы забрать с собой.

Иисус тоже скоро возвратится! Ведь Он Сам сказал нам: «Когда приготовлю вам место, приду опять и возьму вас к Себе, чтоб и вы были, где Я».

Не забывайте об этом!

Найтихіше місце на планеті

У дитинстві мені подобалося грати з друзями в хованки. Особливо цікаво було, коли тому, хто шукав, зав'язували очі і запитували його: «ТИША ЧИ ШУМ?». Якщо він обирав шум, то всі починали видавати різноманітні звуки, а ведучий намагався зрозуміти, де всі ховаються. А ось коли ведучий просив тиші, тим, що ховалися, доводилося важче — смішки їх видавали.

У 2004 році до Книги рекордів Гіннеса було занесено найтихіше місце на планеті. Воно знаходиться в США, у штаті Міннеаполіс у Лабораторії Орфільда. Там є «Беззвучна кімната». Усередині цієї кімнати панує цілковита тиша. Рівень шуму в цій кімнаті всього дев'ять децибел, людське вухо його не вловлює, адже звична нам тиша сягає тридцяти децибелів. Стіни кімнати завтовшки майже три з половиною метри, зроблені зі сталі, скловолокна і

покріті тридцятисантиметровим шаром бетону. Вони поглинають звуки і не створюють луни. Якщо ти залишишся там хоча б на двадцять хвилин, тобі почне здаватися, що ти сходиш з розуму, тому що виникають галюцинації. Багато виробників проводять у цій кімнаті випробування звукової продукції, мобільних телефонів, серцевих клапанів, вимірюють рівень шуму, створеного різними апаратами. У ній також тренуються космонавти.

Хвастунишка

Гриша был большой хвастун. Если кто из его друзей или членов семьи показывал ему какую-либо работу или изобретение, он всегда коротко и с насмешкой отвечал:

— Чепуха! Да что тут такого? Каждый может это сделать.

Однажды вечером родители и дети все вместе сидели в комнате. Каждый был занят своим делом. Мама и бабушка подшивали полотенца, Галя и Юра готовили уроки, отец читал книгу.

В комнату вошел Гриша, сел за стол и стал читать. Маленький Юра подошел к нему со своей тетрадкой и показал, что он нарисовал сегодня в школе.

— Скажи, Гриша, хорошо я нарисовал? Как, потвоему?

— Чепуха, — ответил Гриша. — И это ты называешь хорошим рисунком? Посмотрел бы, как я рисую.

Глубоко опечаленный мальчик отошел и продолжал готовить уроки.

Галя взяла его тетрадь, посмотрела и сказала:

— Если бы я могла рисовать так, как ты рисуешь, Юрочка, то была бы очень рада.

Гриша вышел во двор и когда вернулся, то услышал такой разговор:

— Как я рада, что окончила одно полотенце, — сказала бабушка и отложила оконченную работу в сторону.

Некоторое время все молчали, потом мама сказала:

— Обратите внимание, как красиво растут наши цветы.

— Чепуха, — сказала бабушка, — и ты называешь их красивыми? Посмотрела бы у Егоровых, там-то цветут целую зиму.

«Что такое могло случиться, что так недружелюбно все относятся друг ко другу и хвастаются?» — думал Гриша.

— Я сегодня взвесился, мой вес 76 килограммов, — сказал отец.

— Чепуха, — воскликнула мама. — Сергей Степанович весит 101 килограмм, и никто никогда не слышал, чтобы он хвастался своим весом.

Все рассмеялись и посмотрели на Гришу, ему стало понятно, что он является предметом их веселья.

Через некоторое время он осмелился и спросил:

— Кажется, вы надо мной смеетесь?

— Нельзя сказать, что именно над тобой, — ответил отец, — но мы хотим убедиться, как это действует на тебя, если все мы начнем хвастаться. Мы бы еще продолжали свою игру, но мама под конец так подшутила, что мы не могли больше выдержать и все расхохотались.

— Чепуха, — сказала мама, — я за это время уже два сделала.

Все с удивлением посмотрели на маму, потому что она с бабушкой так никогда не разговаривала.

Бабушка не обратила на это никакого внимания и взялась за другое полотенце.

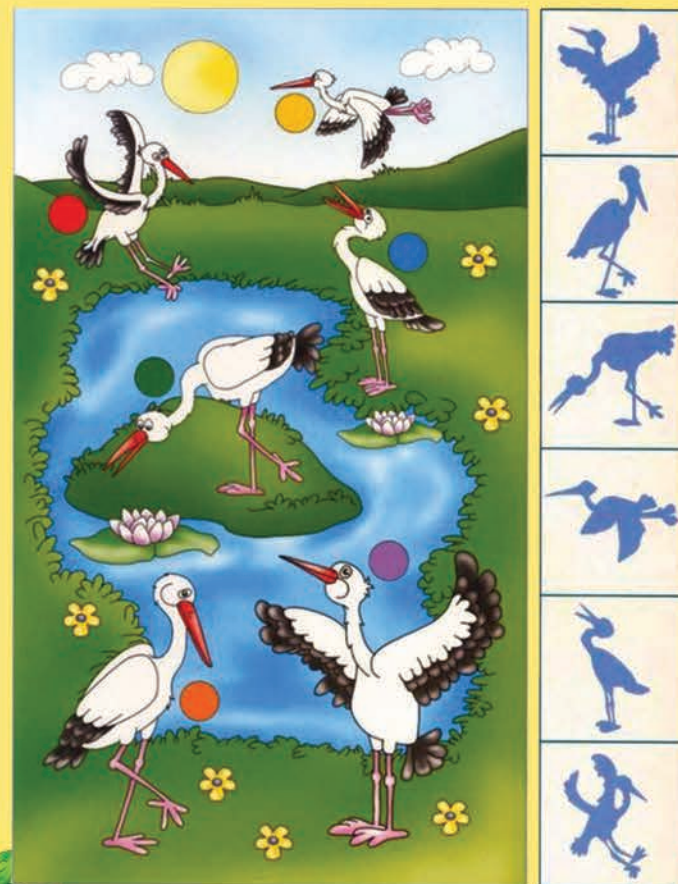
— Папочка, посмотри, я решила все свои задачи без единой опечатки, — и девочка показала отцу свою тетрадь.

— Чепуха, — ответил отец. — Если бы ты видела, как я решал задачи, когда ходил в школу.

Галя чуть не расплакалась. Она никогда не слышала таких слов от отца. Но отец нагнулся к ней, что-то шепнул ей на ушко, и она улыбнулась.

Лелеки

Знайди відповідні тіні до всіх лелек, які зображені на малюнку.

Друзі зателефонували один одному. Але їх проводи заплуталися і не можна збагнути, хто з ким говорить. Допоможи кожному знайти, хто з ким говорить.

Ребусы

Листочки

Найди листик с четырьмя лепестками.

Вони вас люблять

Ліза з мамою ходили по супермаркету, роблячи покупки. Коли вони вже прямували до кас, дівчинка затрималася перед екраном, де транслювали рекламні ролики. Вона задивилася на них, а коли повернулася, мами поруч не виявилось, і було незрозуміло, де її тепер шукати. Ліза пробігла вздовж кас, намагаючись збагнути, чи вийшла мама з супермаркету, чи шукає її.

Охоронець запитав Лізу, чи не загубилася вона. Дівчинка, котра готова була вже заплакати, пояснила, що сталося. Тоді охоронець провів її до відділу обслуговування клієнтів, щоб маму Лізи покликали завдяки гучномовцю.

А мама вже встигла пройти через каси. Вона подивилася в бік екранів, перед якими затрималася донька, але її там не було. Стурбована

жінка попросила в охоронця дозволу залишити візок біля кас і повернутися до торгового залу. Дізнавшись про те, що трапилось, чоловік повідомив, що дівчинка в центрі обслуговування клієнтів і теж шукає її. Так що все закінчилося благополучно.

Підростаючі діти та їхні батьки поступово віддаляються один від одного. Батьки зайняті роботою і турботами, у підлітків власні інтереси. Деякі вставляють у вуха навушники, інші зачиняють двері своєї кімнати на ключ і проводять годинами в Інтернеті.

Дорогі друзі, не забувайте проводити час із батьками, пам'ятайте: ці люди вас люблять і завжди готові допомогти!

Ой! Яка ж солодка ця малина!
Промінцями пещена й росю.
І росинка кожна, мов перлина, —
Насолода смаком та красою.

Для подяки час прийшов, здається,
За малинку Богові й матусі.
І тепло ранкове з неба ллється,
І приємність є у кожному русі.

Роман Дусь

Полліанна Колош

Наталія Куницька

Інна Гусак

Діана Пилипчук

Яна Собчук

Луїза Куш

Каріна Лаврека-Кайкуліна

Ліда Кот

Робота без підпису

Вікторія Кот

Вероніка Дусь

Луїза Борисова

Анастасія Тесленко

Євгенія Калініченко

Оля Коваленко

МАЛЮНКИ ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища **РОЗБІРЛИВО**, **ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ** на зворотному боці **КОЖНОГО МАЛЮНКА**).

Матвій Корнелюк

Світлана Чебелюк

Владислав Білоусов

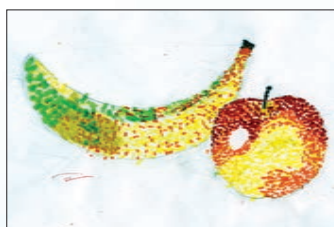
Ксенія Буткова

Софійка Панітовська

Андрій Тельвак

Аліна Труш

Валерія Нечаєва

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467–50–68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Юлія Смаль
Над номером працювали:
Ольга Бокова, Інна Джердж (молодша)
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою
право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються.
Листування ведеться лише
на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua

